

Předvídatelnost soudního rozhodování

Z ústavně zakotveného požadavku na předvídatelnost soudního rozhodování a právní jistotu, který vyvěrá z čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky a v ústavněprávní rovině rozvíjí § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vyplývá, že každý, kdo se domáhá právní ochrany (tedy nikoli jen v postavení navrhovatele či žalobce v soudním řízení, správním řízení či v řízení rozhodčím), má důvodné očekávání, že jeho věc bude posouzena obdobně jako již rozhodnutý případ, který se shoduje s ním v jeho podstatných znacích.

Nereflektoval-li a nerespektoval-li žalobce pro něj nepříznivou konstantní judikaturu, nelze považovat opakované podávání žalob za shodného skutkového stavu za řádný výkon práva. Náklady vynaložené žalovaným (stěžovatelem) na obranu proti takovému postupu, a to i v předžalobním stádiu, je třeba (splňují-li podmínku účelnosti) nahradit.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 251/25 ze dne 7.5.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele J.N., zastoupeného Mgr. P.S., advokátkou, sídlem P., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 2024 č. j. 58 Co 395/2024-157, za účasti Městského soudu v Praze, jako účastníka řízení, tak, že částí výroku I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 2024 č. j. 58 Co 395/2024-157, jímž byl změněn vyhovující výrok II rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28. srpna 2024 č. j. 14 C 92/2024-108 tak, že vzájemný návrh stěžovatele se zamítá, bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Část výroku I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 2024 č. j. 58 Co 395/2024-157, jímž byl změněn vyhovující výrok II rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28. srpna 2024 č. j. 14 C 92/2024-108 tak, že vzájemný návrh stěžovatele se zamítá, a akcesorické výroky II a IV rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 2024 č. j. 58 Co 395/2024-157 se ruší.

Odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností domáhá zrušení části výroku I v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut jeho vzájemný návrh, jakož i jeho výroků II a IV, jimiž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, s tvrzením, že napadenými výroky bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny a právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

2. Hlavní město Praha (dále jen "žalobce") se po stěžovateli žalobou doručenou Obvodnímu soudu pro Prahu 10 (dále jen "obvodní soud") dne 20. 2. 2024 domáhal zaplacení částky ve výši 580 300 Kč s příslušenstvím z titulu vydání bezdůvodného obohacení za užívání dvou pozemků (parc. č. X1, jehož součástí je stavba č. p. X2, a sousedního pozemku parc. č. X3 nacházejících se v katastrálním území Hostivař) v jeho tvrzeném vlastnictví bez právního důvodu. Stěžovatel se vzájemným návrhem domáhal po žalobci zaplacení částky ve výši 19 710,90 Kč z titulu náhrady škody spočívající v nákladech na právní (mimosoudní) zastoupení za dva úkony právní služby, které vynaložil ještě před podáním žaloby žalobce v reakci na neoprávněně vznesený nárok na vydání bezdůvodného

obohacení. Šlo o dopis ze dne 15. 5. 2023, kterým stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně reagoval na výzvu žalobce ze dne 10. 5. 2023 k úhradě náhrady za faktické užívání pozemků a vyjádření ze dne 19. 12. 2023 k upomínce žalobce o zaplacení požadované náhrady ze dne 7. 12. 2023.

3. Obvodní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2024 č. j. 14 C 92/2024-108 žalobu z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace zamítl (výrok I), protože na něj nepřešlo vlastnictví pozemků ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. [172/1991](#) Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. [172/1991](#) Sb."), a jejich vlastnictví nenabyl ani vydržením. Vzájemnému návrhu stěžovatele na náhradu škody naopak vyhověl a žalobci uložil povinnost zaplatit stěžovateli částku 19 710,90 Kč (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky III a IV). Vzal za prokázané, že stěžovatel před podáním žaloby vynaložil požadovanou částku za dva úkony právní služby. Žalobce si musel být vzhledem k rozsáhlé a již ustálené judikatuře vědom neoprávněnosti svého nároku a je povinen stěžovateli vzniklou škodu nahradit ve smyslu § 2894 a § 2909 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen "obč. zák.").

4. K odvolání žalobce Městský soud v Praze (dále jen "městský soud") výrokem I změnil rozsudek obvodního soudu ve vyhovujícím výroku II o vzájemném návrhu stěžovatele tak, že žalobu na zaplacení částky 19 710,90 Kč zamítl a rovněž změnil výrok III obvodního soudu o nákladech řízení tak, že jejich správná výše činí 59 858,70 Kč; jinak rozsudek obvodního soudu potvrdil. Výrokem II uložil stěžovateli zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před obvodním soudem za vzájemný návrh ve výši 300 Kč. Výrokem III uložil žalobci povinnost nahradit stěžovateli náklady odvolacího řízení o návrhu žalobce ve výši 26 523,20 Kč. Výrokem IV uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobci náklady odvolacího řízení o vzájemném návrhu ve výši 600 Kč. Co se týče nároku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, městský soud konstatoval, že si je vědom své vlastní rozdílné rozhodovací praxe, ale přiklonil se k většinovému závěru podpořeného judikaturou o nedostatku jeho aktivní věcné legitimace. Vzájemný návrh stěžovatele na náhradu škody neshledal městský soud opodstatněným, neboť nebyl naplněn předpoklad odpovědnosti za škodu spočívající v porušení zákonné či smluvní povinnosti. Podle městského soudu nelze za protiprávní jednání považovat uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení pouze v důsledku jiného právního náhledu na věc, a to ani v situaci, kdy byla v době podání žaloby k dané problematice známá judikatura Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. Odkazy stěžovatele na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího soudu (rozsudky ze dne 22. 5. 2018 sp. zn. 32 Cdo 871/2018 a ze dne 25. 2. 2019 sp. zn. 32 Cdo 209/2019) a Ústavního soudu [nález ze dne 5. 9. 2017 sp. zn. III. ÚS 1017/15 (N 163/86 SbNU 663)] týkající se možnosti požadovat náhradu škody za náklady vynaložené na právní zastoupení nepovažoval pro skutkovou odlišnost za relevantní, neboť nešlo o porušení smluvní, zákonné nebo právní povinnosti.

II. Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel namítá, že městský soud ignoroval porušení zákonné prevenční povinnosti podle § 2900 a násl. obč. zák. žalobcem. O neexistenci vlastnického práva žalobce bylo totiž již dříve rozhodnuto (žaloba na určení vlastnického práva ve věci vedené u obvodního soudu pod sp. zn. 26 C 162/2020 byla zamítnuta), a proto žalobci nemohlo svědčit žádné právo na vydání bezdůvodného obohacení. Stěžovatel se pozastavuje nad postupem žalobce, který se opakovaně (i vůči stěžovateli) domáhá vydání bezdůvodného obohacení, přestože již v celé řadě obdobných případů řešených i Nejvyšším soudem a Ústavním soudem bylo rozhodnuto v jeho neprospěch. I pokud by mělo jít o výkon práva, nepočínal si žalobce vůči stěžovateli tak, aby nedocházelo k nedůvodné újmě v jeho majetkových poměrech, čímž porušil zákonnou prevenční povinnost podle § 2900 obč. zák. Opakované vymáhání téhož nároku je navíc podle stěžovatele protiprávní, šikanózní, zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, a proto by měl žalobce nahradit stěžovateli vzniklé náklady. I přesto, že mělo jít o výkon práva, měl by být žalobce povinen škodu stěžovateli nahradit, neboť jako hlavní účel sledoval poškození stěžovatele (§ 2909 obč. zák.). Stěžovatel závěrem navrhl, aby mu

městský soud nahradil náklady řízení před Ústavním soudem.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

6. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno soudní rozhodnutí napadené ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen advokátkou v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

IV. Vyjádření účastníka a vedlejšího účastníka

7. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), účastníka a vedlejšího účastníka, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti. Podle § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu si dále od obvodního soudu vyžádal spis sp. zn. 14 C 92/2024.

8. Městský soud ve vyjádření pouze stručně zopakoval předmět řízení a důvody, které jej vedly k zamítnutí vzájemného návrhu stěžovatele. K námitkám obsaženým v ústavní stížnosti se blíže nevyjádřil.

9. Vedlejší účastník na výzvu k vyjádření nereagoval, a proto Ústavní soud v souladu s poučením, které se vedlejšímu účastníkovi dostalo ve výzvě k vyjádření k ústavní stížnosti, má za to, že se postavení vedlejšího účastníka vzdal (§ 28 odst. 2 a § 63 zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 101 odst. 4 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů).

10. Ústavní soud zaslal vyjádření městského soudu stěžovateli na vědomí.

V. Upuštění od ústního jednání

11. Ústavní soud podle § 44 zákona o Ústavním soudu zvážil, zda ve věci není třeba konat ústní jednání. Dospěl k závěru, že by jeho konání nepřispělo k dalšímu objasnění věci, než jak se s ní Ústavní soud seznámil z vyžádaného soudního spisu obvodního soudu sp. zn. 14 C 92/2024 a z podání účastníka řízení, včetně vyjádření. Nekonání ústního jednání odůvodňuje také skutečnost, že Ústavní soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování.

VI. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

12. Stěžovatel požaduje zrušení části rozsudku městského soudu, jíž byl zamítnut jeho vzájemný návrh, kterým se domáhal zaplacení částky 19 710,90 Kč, tedy částky, kterou lze charakterizovat jako bagatelní. Ačkoliv Ústavní soud zpravidla odmítá ústavní stížnosti směřující proti rozhodnutím, která se týkají bagatelních částek, jako zjevně neopodstatněné, ve výjimečných případech však mohou i tyto věci nabýt ústavněprávní dimenzi [srov. např. nález ze dne 8. 1. 2019 sp. zn. IV. ÚS 1639/18 (N 6/92 SbNU 44)]. Ústavní soud dospěl k závěru, že i když má částka, která byla předmětem rozhodnutí městského soudu, bagatelní charakter, ústavní stížnost nemůže být odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. K uvedenému závěru jej vedou následující důvody.

13. V prvé řadě nelze přehlédnout, že žalobce vedl celou řadu sporů o určení existence vlastnického práva, které vycházely z obdobného skutkového základu a týkaly se v podstatě shodné problematiky (určení vlastnického práva ke stavbám, které jsou součástí pozemků, za jejichž užívání v dalších sporech požaduje vydání bezdůvodného obohacení). Obecné soudy dospěly ve sporech o určení vlastnického práva k závěru, že žalobce nesplnil podmínku, kterou pro přechod vlastnického práva

požaduje § 1 odst. 1 zákona č. [172/1991](#) Sb., a to faktické hospodaření s věcí (pozemky), a rovněž neshledaly, že by pozemky vydržel. Tuto skutečnost zmiňuje stěžovatel v ústavní stížnosti a Ústavnímu soudu je známa i z úřední činnosti (ústavní stížnosti žalobce v obdobných sporech o určení vlastnického práva odmítl Ústavní soud např. usneseními ze dne 5. 9. 2022 sp. zn. I. ÚS 2049/22, ze dne 18. 10. 2022 sp. zn. I. ÚS 2762/22, ze dne 7. 2. 2023 sp. zn. I. ÚS 133/23, ze dne 11. 4. 2023 sp. zn. I. ÚS 3512/23 aj.). Přestože se v judikatuře městského soudu objevil i jiný názor na otázku aktivní věcné legitimace žalobce v obdobných sporech o určení vlastnictví (rozhodnutí ve věcech vedených před městským soudem pod sp. zn. 36 Co 241/2021, sp. zn. 36 Co 249/2021, sp. zn. 70 Co 55/2022), šlo o názor minoritní, který nebyl potvrzen judikaturou Nejvyššího soudu. V posledně jmenovaných sporech byly určovací žaloby rovněž zamítnuty, byť z jiného důvodu, a to že žalovaní vlastnické právo vydrželi.

14. Ve věci týkající se přímo stěžovatele obvodní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2022 č. j. 26 C 162/2020-239 zamítl žalobu na určení, že je vlastníkem stavby č. p. X1, jež je součástí pozemku (parc. č. X2), za jehož užívání spolu se sousedním pozemkem (parc. č. X3) v nyní posuzované věci požaduje vydání bezdůvodného obohacení. Rozsudek obvodního soudu potvrdil městský soud rozsudkem ze dne 2. 8. 2022 č. j. 54 Co 194/2022-293, dovolání žalobce Nejvyšší soud odmítl usnesením ze dne 24. 1. 2023 č. j. 28 Cdo 3843/2022-335 a ústavní stížnost žalobce odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 2. 5. 2023 sp. zn. II. ÚS 882/23 jako zjevně neopodstatněnou.

15. Žalobce na to přesto navázal podáním žalob na vydání bezdůvodného obohacení za užívání pozemků, jejichž součástí jsou stavby, u nichž již bylo určeno, že nejsou v jeho vlastnictví, jakož i dalších pozemků, u nichž tvrdil své vlastnické právo. Ani v těchto řízeních, stejně jako v nyní posuzované věci, však není úspěšný. Důvodem pro zamítnutí většiny žalob na vydání bezdůvodného obohacení byla absence aktivní věcné legitimace žalobce (např. rozsudky městského soudu ze dne 4. 4. 2023 č. j. 16 Co 68/2023-210, ze dne 17. 5. 2023 č. j. 69 Co 87/2023-328, ze dne 17. 5. 2023 č. j. 28 Co 88/2023-334, ze dne 19. 7. 2023 č. j. 55 Co 174/2023-238, ze dne 24. 11. 2023 sp. zn. 14 Co 333/2023, ze dne 31. 1. 2024 sp. zn. 18 Co 361/2023 aj.). V těchto rozhodnutích byl vyjádřen shodný negativní názor na vznik vlastnického práva žalobce, a tedy nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce (v daných věcech žalobce) k podání žaloby na vydání bezdůvodného obohacení.

16. Ústavní soud při posouzení věci vyšel z ústavně zakotveného požadavku na předvídatelnost soudního rozhodování, který v ústavněprávní rovině rozvíjí § 13 obč. zák., podle něhož každý, kdo se domáhá právní ochrany (tedy nikoli jen v postavení navrhovatele či žalobce v soudním řízení, správním řízení či v řízení rozhodčím), má důvodné očekávání, že jeho věc bude posouzena obdobně jako již rozhodnutý případ, který se shoduje s ním v jeho podstatných znacích. Uvedený požadavek předvídatelnosti soudního rozhodování vyvěrá již z čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky [srov. např. náleze ze dne 5. 10. 2021 sp. zn. I. ÚS 2174/20 (N 174/108 SbNU 120)] a spočívá v důvodném očekávání, že obecné soudy budou rozhodovat v případech srovnatelných po skutkové i právní stránce v konečném důsledku stejně [srov. např. náleze ze dne 21. 2. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 29/11 (N 34/64 SbNU 361; 147/2012 Sb.)]. Vychází se z principu právní jistoty založené na předvídatelnosti a důvěře v právo - kdo se na něj spolehne, nemá být zaskočen překvapivým rozhodnutím.

17. Existenci ústavně zaručeného práva na důvodné očekávání, resp. požadavku na předvídatelné soudní rozhodování, lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. S ohledem na ustálenou judikaturu ve vztahu k žalobám na určení vlastnictví opakovaně potvrzenou Nejvyšším soudem, kterou Ústavní soud neshledal neústavní (viz usnesení Ústavního soudu citovaná výše), muselo být žalobci zřejmé, že za zcela stejných skutkových okolností nemůže být úspěšný ani se žalobami na vydání bezdůvodného obohacení, a to tím spíše, že v obdobných sporech o žalobách na vydání bezdůvodného obohacení rozhodl městský soud ještě před zasláním předžalobní výzvy dne 7. 2. 2024 nebo podáním stávající žaloby dne 20. 2. 2024 (rozsudky ze dne 17. 5. 2023 č. j. 69 Co 87/2023-328, ze dne 17. 5. 2023 č. j. 28 Co 88/2023-334, ze dne 19. 7. 2023 č. j. 55 Co 174/2023-238, ze dne 24.

11. 2023 sp. zn. 14 Co 333/2023, ze dne 31. 1. 2024 sp. zn. 18 Co 361/2023) a dokonce i před zasláním předpisu náhrady za faktické užívání pozemku ze dne 10. 5. 2023 stěžovateli (rozsudek ze dne 4. 4. 2023 č. j. 16 Co 68/2023-210). Stěžovatel se zároveň mohl spoléhat na to, že jeho obrana vůči požadavku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, kterou důvodně uplatňuje, bude úspěšná.

18. Stěžovatel namítá, že žalobce na něj opakovaně podává žaloby na vydání bezdůvodného obohacení, z čehož dovozuje, že jde z jeho strany o šikanu nebo přinejmenším o snahu poškodit jej. V nyní posuzované věci jde již o třetí žalobu na vydání bezdůvodného obohacení. První žaloba se týkala období od 3. 2. 2017 do 2. 12. 2019 a byla vedena u obvodního soudu pod sp. zn. 7 C 183/2023 a druhá žaloba se týkala období od 3. 12. 2019 do 2. 4. 2021 a byla vedena pod sp. zn. 7 C 199/2023. Obě řízení byla spojena a o žalobách bylo rozhodnuto rozsudkem obvodního soudu ze dne 27. 6. 2024 č. j. 7 C 183/2023-264, přičemž žaloby byly zamítnuty. K odvolání žalobce městský soud rozsudkem ze dne 16. 1. 2025 sp. zn. 36 Co 439/2024 rozsudek obvodního soudu potvrdil. O obou spojených žalobách, které časově předcházely nyní posuzované věci, bylo rozhodnuto až po podání stávající žaloby. To však nic nemění na tom, že v jiných skutkově obdobných, v podstatě totožných, věcech, byť se týkaly jiných žalovaných, bylo opakovaně pravomocně rozhodnuto již před podáním žaloby vůči stěžovateli. Právní závěr obecných soudů, že žalobci nesvědčí vlastnické právo k nemovitým věcem, případně ani nárok na vydání bezdůvodného obohacení za jejich užívání, byl aprobován Nejvyšším soudem, přičemž Ústavní soud k tomuto závěru neměl z ústavněprávního hlediska připomínky. Žalobce si měl být vědom pro něj nepříznivé rozhodovací praxe a neměl ignorovat konstantní judikaturu. Musel být srozuměn rovněž s tím, že v případě očekávatelné úspěšné obrany stěžovatele mu bude hrozit povinnost k náhradě škody, která mohla stěžovateli v souvislosti s obranou jeho práv vzniknout i v předžalobním stadiu.

19. Městský soud vzájemný návrh stěžovatele zamítl, resp. změnil původně vyhovující výrok obvodního soudu na zamítavý s odůvodněním, že nebyly naplněny předpoklady odpovědnosti za škodu spočívající v porušení zákonné či smluvní povinnosti a za protiprávní jednání nelze považovat uplatnění nároku pouze v důsledku jiného právního náhledu na věc, byť by byla v době podání žaloby k dané problematice známá ustálená judikatura (bod 28 rozsudku). Je zřejmé, že se zde střetávají dvě právní zásady, a to "Neminem laedid qui iure suo utitur" (Kdo vykonává svoje právo, nikomu neškodí) a "Mal enim iure nostra uti non debemus" (Nemáme však zneužívat svoje právo). Podle Ústavního soudu nelze jednání žalobce v kontextu všech okolností sporů vedených nejen se stěžovatelem, ale i s jinými účastníky, vnímat jako řádný výkon práva, resp. není možné odpírat ochranu obraně před takovým výkonem práva, který lze z pohledu Ústavního soudu za dané situace považovat za zneužívající výkon práva.

20. V kontextu této věci si je třeba uvědomit, že ve sporu vystupuje na jedné straně stěžovatel, fyzická osoba - laik, která se snaží prostřednictvím právního zastoupení bránit svoje práva, o kterých byl opakovaně ujištěn soudní mocí, že mu náleží. Na straně druhé stojí žalobce (hlavní město Praha) disponující rozsáhlým aparátem pracovníků, kteří jeho domnělý nárok mohou z velké části administrovat a obstarat rovněž právní stránku věci při plnění svých běžných pracovněprávních povinností (z oficiálních webových stránek <https://praha.eu/web/praha/odbory#/units/detail/1608> je mimo jiné patrné, že žalobce v rámci své organizační struktury vede samostatný odbor legislativně právní, se samostatným oddělením soukromého práva a oddělení právních služeb při odboru právní podpory). Žalobce tudíž má možnost bez větších nákladů finančních, časových či administrativních pokračovat v uplatňování obdobných nároků vůči stěžovateli, či jiným osobám ve stejném postavení jako stěžovatel, a své nároky "do úmoru" opakovat. Aniž by reflektoval a respektoval pro něj nepříznivou judikaturu, tak také žalobce dosud činí. Lze akceptovat námitky stěžovatele, že opakované výzvy následované žalobami a stojící na tvrzeních, která byla v minulosti několikrát soudy vyvrácena, vyžadující přesto odbornou pomoc právního profesionála, mohou být vyčerpávající, a to

nejen finančně, a mohou zasahovat do života stěžovatele.

21. Tato nerovnováha mezi stranami v kombinaci s konzistentním ignorováním rozhodovací praxe soudů žalobcem, jakož i možné dopady do sféry stěžovatele, prolamují u této věci bariéru bagatelnosti. Tento závěr vyslovuje Ústavní soud i přesto, že judikatura městského soudu není v řešení nastolené otázky aktivní legitimace v obdobných sporech jednotná. Podstatné je, že většinový názor městského soudu o absenci aktivní věcné legitimace žalobce byl přijat Nejvyšším soudem a Ústavní soud jej z hlediska ústavněprávního nijak nezpochybnil.

22. Právní názor vyslovený městským soudem ve věci stěžovatele tak opomíjí nejen ochranu obecných zásad občanského práva (zákaz jednání v rozporu s dobrými mravy, zákaz zneužití práva, apod.), ale ani nenaplnuje požadavky ochrany základních práv a svobod (zásady předvídatelnosti soudního rozhodování a právní jistoty). Proto Ústavní soud shledal ústavní stížnost důvodnou.

VII. Závěr

23. Jelikož bylo napadeným rozsudkem porušeno základní právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném stěžovatelem, tj. včetně akcesorických nákladových výroků, zrušil.

Další články:

- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)